

Μνημονεύοντας ψυχές σε ένα ταπεινό

Πριν

από πολλά χρόνια, βρέθηκα στο Άγιον Όρος παρακολουθώντας μια αξέχαστη Θεία Λειτουργία σε ένα ταπεινό κελλάκι, με λειτουργό, ευλαβή Ιερομόναχο, αγιασμένη ψυχή που πλέον αυλίζεται εις τόπους, ένθα των δικαίων τα πνεύματα αναπαύονται...

Νέος παπάς ο γράφων, άγευστος ακόμα της μεταμορφωτικής εμπειρίας του πολιού και σεβασμίου λειτουργού, που κρυμμένος σχεδόν μέσα στο μισοσκόταδο, στέκονταν ευθυτενής παρά το βάρος του χρόνου που αγόγγυστα στους ώμους του κουβαλούσε και τον έβλεπα να μνημονεύει ψυχές, με ένα χαμόγελο να διαγράφεται στα χείλη του που έτρεμαν προφέροντας σχεδόν μυστικά τα ονόματα των ανθρώπων...

Το μοναδικό κερι που είχε κοντά του, του προσέφερε μια οριακή ματιά σε αυτό που

μπορούσε ο καθένας μας να δει όσο το φως του κεριού που τρεμόπαιζε, πολεμούσε να αποδιώξει το Εκείνος, κυπαρίσσι που ο αγέρας της ζωής δεν κατάφερε να ρίξει στην γη, έστεκε κοιτώντας το δισκάριο και μνημόνευε για ώρες, διακόπτοντας μόνο όπου η ακολουθία επέβαλλε την διακοπή για τις εκφωνήσεις. Τον κοίταζα με προσοχή, να διαβάσει ατέλειωτα ονόματα και κάπου, κάπου έβλεπα δάκρυα να κυλούν από τα μάτια του. Πλησίασα αθόρυβα κοντά του, από την μια να καταστύω κοινωνός αυτής της δωρεάς του Θεού, μνημονεύοντας ονόματα δικά μου και από την άλλη να παρακολουθήσω αυτό που εκείνος, την στιγμή αυτή ζούσε. Με κοίταξε σε κάποια στιγμή και μου είπε:

-Παπά -Θωμά, καλύτερα να θυμάσαι πιο πολύ τους κεκοιμημένους παρά τους ζωντανούς....

Δεν πολυκατάλαβα το νόημα του λόγου του, συνέχισα να μνημονεύω, χωρίς να μπορώ να αντιληφθώ τι ζούσε εκείνος! Σε κάποια στιγμή, η μνημόνευση ολοκληρώθηκε, έτσι νόμιζα τουλάχιστον. Πήγα, δειλά- δειλά κοντά του, με την αναζήτηση του αρχαρίου που αποζητά να μάθει και τον ρώτησα:

-Γιατί γέροντα περισσότερο τους κεκοιμημένους;

Την ώρα εκείνη δεν μου απάντησε. Και αυτό, ήταν μια επιβεβαίωση της δικής μου απειρίας, να τον ρωτήσω, πράγματα που βλέποντας τα, δεν μπορείς να τα καταλάβεις. Ωστόσο, τελειώνοντας η Θεία Λειτουργία, ο σεβάσμιος Γέροντας, με πλησίασε και μου είπε: «Όταν πρωτόρθα, στ' Αγιονόρος , πριν από πολλά χρόνια, μικρότερος από σένα στην ηλικία, είχα την ευλογία να έρθω κοντά στον μακαριστό Πνευματικό Παπά- Τύχωνα. Έτυχε, κάποια στιγμή, ένας από τους πατέρες ενός διπλανού κελλίου να κοιμηθεί αιφνιδίως. Ο παπά- Τύχωνας, θέλησε να τον σαρανταλειτουργήσει. Κάθε μέρα, τελούσε την Θεία Λειτουργία μνημονεύοντας ονόματα, χιλιάδες ονόματα, ιδιαίτερα όσων δεν είχαν πλέον κανέναν να τους θυμάται, αλλά πρώτα του αδελφού που πέρασε την πύλη του Ουρανού.

Τελειώνοντας το σαρανταλείτουργο, στην τελευταία λειτουργία, το είδα αυτό που σου λέω, λίγο πριν βάλει το «δι ευχών» στάθηκε κοιτώντας την προσκομιδή. Η περιέργεια με οδήγησε να κοιτάξω και γω με τρόπο, να δω τι κοιτούσε. Και είδα ξεκάθαρα τον κοιμηθέντα να στέκει γονατιστός μπροστά στον Παπά- Τύχωνα, να βάζει μετάνοια, σαν να του λέει ευχαριστώ και ξάφνου να χάνεται από μπροστά του... Το είδα παιδί μου, και αυτό δεν έφυγε ποτέ από την μνήμη μου. Κάθε φορά που στέκω μπρος στην προσκομιδή, θυμάμαι τον Γέροντα και την ψυχή που ήρθε να τον ευχαριστήσει...»

Πέρασαν χρόνια από τότε. Και στην σειρά των παλαιών που ολοκλήρωσαν την αποστολή τους στο Άγιο Βήμα, μπήκαμε οι νεότεροι...

Και όταν στέκω μπρος στην προσκομιδή, θυμάμαι τον ευλαβή λειτουργό του Θεού, θυμάμαι την απέριττη Θεία Λειτουργία, στο Αγιορείτικο Κελί και ευχαριστώ τον Θεό γιατί μέσα στις πολλές δωρεές, έδωσε και τούτη τη Χάρη. Να στέκεις μεταξύ ουρανού και γης και να ενώνεις δυο κόσμους, των φθαρτών και των αιωνίων....

π. Θωμάς Ανδρέου

Πηγές: ieratikoistoxasmoi.blogspot.gr - agioritikesmnimes.blogspot.gr